Niks is duur

Mechelina wil box 14 met haar stopcontact, Eleazar zet haar in zijn schrift op de achterste rij.

Inhoudsopgave

1. De brief in het boterhamzakje
2. Water in box drie
3. Het woord pauzeruimte
4. Eerste kerstdag bij de vuurkorf
5. Een nieuw schrift, dezelfde achttien regels
6. De kabel onder de deur
7. Wie heeft u aangesteld?
8. De man van de corporatie
9. Zes minuten met een tang
10. Wat er uit box elf moet
11. Een stoel in een lege box
12. Tien meter

Hoofdstuk 1- De brief in het boterhamzakje

Het slot zat nog dicht in haar hand, de sleutel er half in, toen ze het zakje zag.
Aan de deur van box 14 hing een boterhamzakje, met een punaise door de bovenrand in de verf geduwd. Er zat een papier in dat op maat was gevouwen, met de letters naar buiten. De regen had het plastic aan de binnenkant beslagen. Ze moest het schuin houden naar de tl-balk onder de overkapping, die aanging als je liep en uitging als je stilstond.
NIEUWE INDELING GARAGEBOXEN ZWANENSINGEL 1 T/M 18.
Daaronder, kleiner: in verband met oneigenlijk gebruik van de ruimte.
Ze liet de punaise zitten en trok het papier eruit. Zes punten, genummerd, met onder elke regel een streep die met een liniaal was getrokken en die halverwege de bladzijde iets omhoogliep.
Verderop tikte het tegen staal.
Eleazar Baan stond bij box 16 met zijn arm omhoog en zijn duim op een punaise. Hij drukte, voelde met zijn vingertop na of het zakje vlak hing, en schoof het een halve centimeter naar de dagkant. Onder zijn andere arm een schrift met een harde kaft en een elastiek om de lange kant. In zijn jaszak rammelde iets bij elke stap.
Achttien deuren, allemaal dezelfde bruingrijze verf, allemaal een nummer in witte stencilletters. Bij haar was de vier aan de onderkant weggesleten. Wie het niet wist las elf.

Uit 15 kwam Kaleb met zijn eigen brief. Hij hield hem tegen de deurpost waar het licht op viel en las hardop, over de klinkers heen, tegen niemand.
"Punt drie. Toewijzing geschiedt naar aard van het gebruik." Hij keek op. "Aard van het gebruik."
"Lees door," zei Eleazar.
"Punt vijf. Krachtstroom wordt in overweging genomen." Hij liet het papier zakken tot op zijn heup. "In overweging genomen."
"Dat staat er."
"Door wie, Eleazar."
Eleazar hing het zakje aan 17 recht en liet het los. "De indeling gaat in per één januari. Dan ligt het vast."
"Dat is geen antwoord."
"Het is een datum."
Kaleb kwam naar haar toe en las over haar arm mee. Hij rook naar waspoeder en naar iets dat verbrand was.
"Staan bij jou ook zes punten?"
"Zes."
"Jij hebt geen krachtstroom," zei hij, en hij zei het alsof hij haar iets vergaf.
Ze las punt twee. Er wordt een wachtlijst bijgehouden in volgorde van aanmelding. Haar vinger bleef daar liggen, op de regel, terwijl de regen in haar mouw naar beneden liep.
Eleazar was bij haar deur. Hij stond niet te dichtbij; hij stond zoals iemand staat die wacht tot de deuren dicht zijn.
"U bent Vreugdenhil."
"Dat weet u."
"Dat weet ik." Hij deed het elastiek van het schrift, sloeg het open met de rug tegen zijn buik en hield een

bladzijde omhoog die ze van die afstand niet kon lezen.
"U gaat naar drie."
"Ik zit op veertien."
"Tot één januari zit u op veertien." Het schrift ging dicht, het elastiek eromheen, met één duim. "Daarna staat u op drie. Achterste rij, laatste deur. Daar is meer ruimte dan u denkt."
"Daar is geen stopcontact."
"Dat heeft daar niemand."
"Ik heb er een."
Hij keek naar haar deur, naar het cijfer waar de verf van af was, en daarna langs haar heen de steeg in, naar het eind van de achterste rij dat je van hier niet kon zien.
"Heeft u een motorvoertuig?"
"Nee."
"Dan weet u genoeg."
"En hoe meld ik me aan voor die lijst."
"Bij mij." Hij zei het zonder nadruk, zoals je zegt waar een halte is. "Met uw naam en de datum. Ik schrijf de datum erbij, want daar gaat het om."
Door de open deur van 15 stak de steel van een steekwagentje de steeg in, met een drogertrommel erop die met een spanband was vastgezet. Water liep van het dak van de overkapping op de klinkers, in een lijn, van de ene put naar de andere, en de put nam het niet allemaal mee.
Ze draaide het papier om. Op de achterkant stond de lijst. Achttien nummers onder elkaar, gestencild, met achter ieder nummer een woord: auto, auto, aanhanger, auto, stalling, stalling. Achter de drie stond in balpen haar naam, in blokletters, met de pen twee keer overgetrokken waar hij het niet had gehouden. Achter de veertien stond niets.

Kaleb floot tussen zijn tanden. "Drie is nat."
"Drie ligt lager."
"Drie staat blank."
"Er loopt een goot langs de achterwand."
"Daar staat hij in."
Eleazar haalde het volgende zakje uit zijn binnenzak en nam twee punaises tussen zijn lippen. Daarmee kon hij niet meer praten, en dat leek hem niet te hinderen. Hij liep naar 18, de laatste van de voorste rij, en ging op zijn tenen staan om op dezelfde hoogte te komen als bij alle andere.
Mechelina vouwde de brief in vieren, met de letters naar binnen, en schoof hem in haar jaszak bij een bonnetje van de apotheek. Het lege zakje bleef aan de punaise hangen en bolde op in de wind.
Ze keek op haar horloge. Twintig over vijf. Ze had tot vijf voor zes.
De sleutel ging om, de beugel kwam uit de ring, ze hing het slot aan de beugel en pakte de kanteldeur bij de greep. Hij kwam de eerste twintig centimeter zwaar en daarna van zichzelf. Boven haar hoofd rolde hij de rails in met een geluid dat ze elf jaar kende en dat ze niet meer hoorde.
Binnen stond de stoel. Daarachter de stellingkast, daarnaast op een omgekeerd kratje de waterkoker en de jerrycan.
"Zaterdag hangt de definitieve op het hek," riep Eleazar vanaf 18. "Dan staat het er voor iedereen."
"Dan weten we het," zei Kaleb.
Mechelina tilde de jerrycan met twee handen op en goot de koker vol tot onder de ribbel. Op het kratje legde ze de sleutelbundel van het werk, met de lus naar boven,

zodat ze hem kon pakken zonder te kijken. Ze drukte de knop in en het begon te ruisen.
Ze liet de deur open staan. Buiten hing het zakje aan de punaise en liep langzaam vol.
De stoel stond schuin. Ze zette hem recht met haar knie, één stoot tegen de poot, en schoof hem met haar heup tot hij in de vier putjes stond die hij in elf jaar in het beton had gesleten.
Haar jas ging over de hoek van de stellingkast. De capuchon bleef hangen aan de schroef die daar uitstak.
Het kacheltje stond op één. Ze draaide hem naar drie en hield haar handen eroverheen met de palmen naar beneden, tot het metaal klikte. Het klikte twee keer.
Daarna rook het naar petroleum.
Achter haar liep de koker warm.
Op de onderste plank van de kast stonden jampotten met schroeven. Op de tweede een doos met verband en handschoenen van het werk. Op de derde niets. De kast stond een vinger van de zijwand af.
Ze pakte hem bij de stijl en trok hem naar links. De poot sprong over een naad in de vloer.
Ze liep naar de deur en ging in de opening staan met haar rug naar de steeg.
Je zag de hoek van het frame. Een streep grijs, niet breder dan een duim, en daarachter de achterwand.
Ze liep terug, zette haar voet tegen de poot en schoof de kast de andere kant op tot hij tegen de naad aan stond, en nog een halve duim verder. Een jampot schoof mee en ze zette hem terug met het deksel naar voren.
Toen ging ze weer in de deur staan.
Vanaf daar zag je alleen kast.
Zijn stem kwam uit de machine voordat hij er zelf uit kwam.

"Niet over het wagentje," zei de machine. "Eromheen. Links."
De steekwagen stond met de wielen tegen de dagkant en de drogertrommel erop, en links was een gat van een hand breed. Mechelina bleef aan de steegkant staan, met de sleutelbundel in haar vuist zodat hij niet rammelde. Kaleb had zijn hoofd en één arm in een wasmachine waarvan de bovenkap eraf lag. Hij draaide aan iets dat niet mee wilde. Op het omgekeerde deksel naast hem lagen schroeven op een rij, van groot naar klein, met de koppen allemaal dezelfde kant op.
"Zaterdag," zei hij in de trommel. "Half negen. De bus van mijn oom staat zaterdag op de inrit. In één rit is het klaar."
"Wat is in één rit klaar."
"Veertien." De dopsleutel sloeg over en hij vloekte er zachter in dan hij buiten de machine zou hebben gedaan. "Jouw spullen. Een stoel, een kast, een kacheltje en een koker. Dat is geen rit, dat is een boodschap."
"Ik heb zaterdag dienst tot vier."
"Dan vier uur."
"Dan is het donker."
"Ik heb licht. Ik heb twee bouwlampen en een haspel van vijfentwintig meter." Hij kwam overeind met het lagerhuis in zijn hand en hield het omhoog zoals je iets aan een kind laat zien dat er niets aan vindt. "Hoor. Grind in een koekjestrommel."
Hij draaide het rond bij zijn oor en zette het op de werkbank, en legde de laatste schroef aan het eind van de rij.
"Hoeveel ampère staat er bij jou op?"
"Mijn kacheltje is driehonderd watt. Op de hoogste stand vierhonderd."